

**BALADA
ȘERPIILOR ȘI A
PĂSĂRILOR
CÂNTĂTOARE**

SUZANNE COLLINS

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

Copertă: Jacket art by Tim O'Brien, © 2020 Scholastic Inc.
Jacket design by Elizabeth B. Parisi
Adaptare grafică: Alex CSUKOR

Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Cristina NAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COLLINS, SUZANNE

Balada șerpilor și a păsărilor cântătoare / Suzanne Collins ; trad. din lb. engleză:
Ana-Veronica Mircea. - București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0723-1

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111

Suzanne Collins
THE BALLAD OF SONGBIRDS AND SNAKES

Copyright © 2020 by Suzanne Collins
All rights reserved. Published by Scholastic Press, an imprint of Scholastic Inc.,
Publishers since 1920. SCHOLASTIC, SCHOLASTIC PRESS, and associated logos are
trademarks and / or registered trademarks of Scholastic Inc.

Copyright © Nemira, 2020
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul exclusiv pentru România

 Colours

www.4colours.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0723-1

„Prin aceasta se dovedește că, atâta timp cât trăiesc fără să existe o Putere care să le inspire tuturor teamă și respect, oamenii se află în starea numită Război; iar acest război este al oricărui om împotriva oricărui alt om.“

THOMAS HOBBS, *Leviatanul*, 1651

„Starea naturală este guvernată de o lege a naturii, care constrânge pe toată lumea, iar rațiunea, care este acea lege, învață întreaga omenire, care se cuvine să o consulte, că, fiind cu toții egali și liberi, nimeni nu trebuie să aducă vreo vătămare vieții, sănătății, libertății sau bunurilor altcuiva...“

JOHN LOCKE, *Al doilea tratat despre guvernământul civil*, 1651

„Omul s-a născut liber, dar pretutindeni este în lanțuri.“¹

JEAN-JACQUES ROUSSEAU, *Contractul social*, 1762

---

¹ Editura Antet, București, 2013, traducere de H.H. Stahl (n. tr.).

„Suavă-nvățătură natura ne aduce;
Prea multe vrând să descifrăm,
Stâlcim ce poate mâna noastră să apuce;
– Ucidem ca să disecăm.“

WILLIAM WORDSWORTH, „The Tables Turned“, *Lyrical Ballads*¹, 1798

„M-am gândit la înclinarea înnăscută către virtute, pe care
o dovedise la începutul existenței sale, și cum toate bunele sale
sentimente au fost înăbușite, mai apoi, de aversiunea
și disprețul pe care i le-au arătat protectorii săi.“²

MARY SHELLEY, *Frankenstein*, 1818

---

¹ „Schimbarea foi“, *Balade lirice* (n. tr.).

² Editura Polirom, Iași, 2004, traducere de Adriana Călinescu (n. tr.).

PARTEA I

MENTORUL

Coriolanus aruncă un pumn de varză în oala cu apă cloticindă și jură că va veni o vreme când n-o să mai pună nicidecum gura pe așa ceva. Numai că vremea aia nu sosise încă. Trebuia să mănânce un castron mare de fiertură anemică, bând zeama până la ultimul strop, ca să nu-i chiorăie cumva mâțele în timpul ceremoniei extragerii. O măsură de prevedere de pe lunga listă a precauțiilor menite să mascheze faptul că, deși locuia într-un apartament de lux din cea mai opulentă clădire a Capitolului, familia lui trăia într-o sărăcie geamănă cu a lepădăturilor din districte. La optsprezece ani, inteligența era singurul mijloc de trai al moștenitorului cândva măreței case Snow.

Marea lui grijă era cămașa pe care trebuia s-o poarte la extragere. Avea o pereche de pantaloni negri acceptabili, cumpărați cu un an în urmă de pe piața neagră, însă toată lumea se uita la cămașă. Din fericire, Academia oferea uniforme și cerea să fie purtate zilnic. Totuși, elevii fuseseră instruiți să vină la ceremonia din ziua aceea îmbrăcați elegant și respectând solemnitatea momentului. Tigris îi spusese să se bazeze pe ea, iar el se baza. Până atunci, iscusința cu care mânua verișoara lui acul de cusut îi fusese singura salvare. Însă nu se putea aștepta la miracole.

Cămașa pe care o scosese ră din străfundurile șifonierului – a tatălui său, din vremuri mai bune – era pătată, materialul vechi se îngălbenise, jumătate din nasturi lipseau și manșeta avea o arsură de țigară. Era prea uzată ca să poată fi vândută chiar și în cele mai grele timpuri. Iar el urma să o îmbrace la ceremonia extragerii? Intrase cu noaptea-n cap în camera verișoarei lui, ca să descopere că nici ea, nici cămașa nu se aflau acolo. Nu era semn bun. Oare Tigris renunțase la vechitura aia și plecase să-nfrunte piața neagră, într-un ultim efort de a-i găsi haine potrivite? Cerule, ce putea să posedea ea destul de valoros ca să fie dat la schimb? Doar un singur lucru – pe sine însăși. Dar casa Snow nu decăzuse într-atât. Sau decădea chiar atunci, în timp ce săra el varza?

Își imaginează cum i s-ar fi stabilit prețul. Cu nasul ei lung, ascuțit, și cu trupul sfrijit, Tigris nu era o mare frumusețe, dar avea o dulceață și o vulnerabilitate care invitau la abuz. Dacă ar fi dorit, ar fi găsit amatori. Ideea îl îngrețoșă, îl făcu să se simtă neajutorat și, în consecință, dezgustat de el însuși.

Auzi, venind chiar din apartamentul său, o înregistrare a imnului Capitoliului, „Giuvaier al Panemului“. Vocea tremurătoare, de soprană, a bunicii lui i se alătură, reverberând în pereți.

Giuvaier al Panemului,

Puternic oraș,

Ca nou strălucеști prin ani ce se-adună.

Ca de obicei, cânta dureros de fals și ușor în afara ritmului. În primul an de război, îi punea pe Coriolanus, pe atunci în vârstă de cinci ani, și pe Tigris, care avea opt, să asculte înregistrarea, ca să le insuflă sentimente patriotice. Recitalurile zilnice începuseră în ziua neagră, când rebelii înconjuraseră Capitoliul, împiedicându-l să se aprovizioneze în cei doi ani rămași până la sfârșitul războiului.

– Nu uitați, copii, spunea ea, suntem doar asediați, nu am capitulat.

În timp ce bombele cădeau, ea cânta imnul cu capul scos pe fereastra apartamentului lor luxos, de la ultimul etaj. Fusese mica ei sfidare.

*Îngenunchind cu umilință,
Slăvim desăvârșita-ți ființă.*

Și notele pe care nu reușea aproape niciodată să le cânte corect:
Iubirea noastră ți-o făgăduim!

Coriolanus se strâmbă ușor. Rebelii amuțiseră deja de un deceniu, dar bunica lui nu tăcea. Mai avea încă două strofe.

*Giuvaier al Panemului,
Inimă a dreptății,
Pe marmura-ți, înțelepciunea-i cunună.*

Se întrebă dacă un mobilier mai bogat ar fi absorbit mai bine sunetul, dar întrebarea era retorică. În prezent, apartamentul lor de lux reflecta la scară redusă Capitolul, purtând cicatricile atacurilor necruțătoare ale rebelilor. Pereții înalți de șase metri erau brăzdați de crăpături, găurile lăsate de tencuiala căzută împetrișau tavanul și fășii negre, urâte, de bandă izolatoare, țineau laolaltă geamurile crăpate ale ferestrelor boltite, care dădeau spre oraș. În timpul războiului și al deceniului care urmase, familia fusese nevoită să-și vândă multe bunuri și să facă troc cu altele, așa că o parte dintre camere erau goale și închise, iar altele, mobilate cu zgârcenie. Mai rău decât atât, pe timpul frigului mușcător din ultima iarnă a asediului, sumedenie de mobile elegante, din lemn sculptat, și nenumărate cărți arseseră în șemineu, sacrificate ca să nu moară familia de frig. Niciodată nu putuse privi fără să plângă cum devin cenușă paginile lucioase ale cărților cu poze, pe care cândva se uitase cu atâta atenție împreună cu mama lui. Dar, decât mort, mai bine să fii trist.

Fiindcă intrase în apartamentele prietenilor lui, Coriolanus știa că alții începuseră să-și repare locuințele, dar familia Snow nu-și putea permite să cumpere nici măcar câțiva metri de pânză pentru o cămașă nouă. Se gândi la colegii lui, care cotrobăiau prin dulapuri sau se îmbrăcau în haine noi, și se întrebă câtă vreme o să mai poată salva aparențele.

Tu ne dai lumină.

Ne strângi laolaltă.

Ție, doar ție, toți ne juruim.

Dacă Tigris nu reușea să repare cămașa, ce-i rămânea lui de făcut? Să pretindă că are gripă și să telefoneze că nu poate veni? *Lașitate*. Să apară în cămașa de uniformă? *Lipsă de respect*. Să-și pună cămașa roșie, cu nasturi, care-i rămăsese mică de doi ani? *Sărăcie*. Soluție acceptabilă? *Niciuna dintre cele trei*.

Poate că Tigris se duse să-i ceară ajutor patroanei sale, Fabricia Whatnot, o femeie la fel de ridicolă ca numele ei¹, dar cu un neîndoielnic talent de a copia îmbrăcămintea la modă. Indiferent dacă erau la modă penele sau pielea, materialele sintetice sau catifeaua, găsea un mod de a le include în vestimentație într-o proporție rezonabilă. Tigris, care nu fusese niciodată o elevă strălucită, absolvise Academia, apoi, în loc să meargă la Universitate, preferase să-și urmeze visul de a deveni creatoare de modă. Cu toate că ar fi trebuit să-i fie ucenică, Fabricia o puneă să facă mai ales munca unei servitoare, cerându-i să-i maseze picioarele sau să scoată smocurile din lungul ei păr purpuriu ajunse în scurgerea din baie. Însă Tigris se simțea atât de recunoscătoare și de încântată că lucrează în lumea modei, încât nu se plângea și n-o auzea niciodată criticându-și șefa.

---

¹ În engleză, *what not* înseamnă „câte și mai câte“ (n. tr.).

*Giuvaiier al Panemului,
Capitală a puterii,
Forță când e pace, pavăză-n război.*

Sperând că va găsi ceva care să dea savoare supei de varză, Coriolanus deschise frigiderul. Înăuntru, o oală de metal se lăfăia, solitară. Când îi săltă capacul, un terci de cartofi congelați și mărunțiți îi înfruntă privirea. Oare bunica lui își pusese în sfârșit în practică amenințarea, învățase să gătească? Chestia aia o fi fost măcar comestibilă? În așteptarea unui moment când avea să dețină mai multe informații, puse capacul la loc. Ce lux ar fi fost s-o poată arunca la gunoi fără regrete! Își amintea, ori credea că-și amintește, cum privea, pe când era foarte mic, camioanele care colectau gunoiul, conduse de avocși – muncitorii fără limbă erau cei mai buni, sau cel puțin așa susținea bunica lui; forfoteau pe străzi, golind sacii mari cu mâncare aruncată, containerele, adunând obiectele uzate din casele oamenilor. Pe urmă venise o vreme când nu mai exista nimic de care să te lipsești, nicio calorie pe care s-o refuzi, niciun obiect pe care să nu-l utilizezi într-un troc sau ca lemn de foc ori ca izolație, lipit de perete. Toată lumea învățase să deteste risipa. Însă reîncepea să fie de bun-gust. Era semn de prosperitate, ca și o cămașă decentă.

*Apără țara toată
Cu mâna-ți înarmată.*

Cămașa. Cămașa. O astfel de problemă – de fapt, orice problemă – putea să i se fixeze în minte și să nu se dea dusă. Ca și cum, având sub control un singur element al lumii lui, ar fi împiedicat-o să cadă în ruină. Era un obicei prost, îl făcea orb la altele, care l-ar fi putut vătăma. Predispoziția către obsesie era adânc înrădăcinată în el și îl putea distruge dacă nu învăța s-o înfrângă.

Vocea bunicii lui chițâi, într-un crescendo final:

Capitoliul nostru, viață pentru noi!